

ESTELLE MASKAME

LOVE ▶ NEED ▶ MISS

A romantic couple is shown in profile, smiling and embracing each other. The background is a warm, golden sunset over a city skyline, with a suspension bridge visible in the foreground. The overall mood is intimate and affectionate.

*need
you*

ATREVEIX-TE A REVELAR
EL TEU AMOR

ESTELLE MASKAME

LOVE › NEED › MISS

need
you

Fanbooks

Títol original: *Did I Mention I Need You*

© Estelle Maskame, 2015

© de la traducció, Esther Roig, 2016

Disseny original de la coberta:

© Sourcebooks, Inc./Colin Mercer, 2015

Imatges de la coberta: PeopleImages.com /
Gettyimages, Matt Henry Gunther / Gettyimages

© d'aquesta edició: Grup Editorial 62, s.l.u.,
Fanbooks, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

Primera edició: març del 2016

www.fanbooks.cat

Fotocomposició: Tiff i Text, S. L.

Dipòsit legal: B. 1.428-2016

ISBN: 978-84-16297-60-3

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).

Tots els drets reservats.

1

Tres-cents cinquanta-nou dies.
Aquest és el temps que he estat esperant.
Aquests són els dies que he comptat.
Fa tres-cents cinquanta-nou dies que no el veig.

LA GUCCI EM TOCA LA CAMA amb la pota quan em repenjo a la maleta, fregant-se contra mi nerviosa mentre jo miro per la finestra de la sala. Són gairebé les sis del matí i a fora el sol tot just ha sortit. Fa vint minuts he vist com es filtrava a través de la foscor, i he admirat com embellia l'avinguda i com la seva claror es reflectia en els cotxes aparcats. En Dean arribarà en qualsevol moment.

Observo l'enorme pastor alemany ajagut als meus peus. M'ajupo per rascar-li la nuca fins que es gira i se'n va a la cuina. L'únic que puc fer és tornar a mirar per la finestra, repassant mentalment la llista de les coses que he ficat a la maleta, però això encara m'estressa més i acabo obrint-

ne la cremallera. Furgo entre la muntanya de pantalons curts, els parells de Converse i tota la mà de braçlets.

—Eden, tens tot el que necessites, creu-me.

Deixo de remenar la roba i aixeco el cap. La mare és a la cuina en bata, repenjada al taulell amb els braços ple-gats. Fa la mateixa cara que ha fet tota la setmana. Mig amoïnada, mig enfadada.

Sospiro i torno a aixafar-ho tot bé dins de la maleta, la tanco i la poso dreta sobre les rodetes. M'aixeco.

—És que estic nerviosa.

No sé ben bé com descriure com em sento. Tinc nervis, això sí, perquè no tinc ni idea del que m'espera. Tres-cents cinquanta-nou dies és molt de temps i les co-ses poden canviar. Tot podria ser diferent. Per això tam-bé estic aterrida. Em fa por que les coses no siguin dife-rents. Em fa por que tan bon punt el vegi, tot torni de cop. La distància és així: o bé et dóna temps per oblidar algú, o et fa adonar de com el necessites.

I ara mateix, no sabia dir si només enyoro el meu germanastre o si enyoro la persona de qui estic enamora-da. És difícil de distingir. Són la mateixa persona.

—No n'hauries d'estar —diu la mare—. No tens cap motiu per estar nerviosa. —Entra a la sala, amb la Gucci saltant-li al darrere, i mira per la finestra abans de seure al braç del sofà.— A quina hora ve en Dean?

—Ara —dic, baixet.

—Doncs espero que trobis un embús i perdís l'avió.

Serro les dents i em tombo. La mare ha estat en con-tra d'aquesta idea des del moment que l'hi vaig plantejar. No vol perdre ni un sol dia amb mi, i es veu que marxar

sis setmanes és exactament això: una pèrdua de temps. Són els últims mesos que estarem juntes abans que me'n vagi a Chicago a la tardor. Per a ella, això es tradueix en l'última vegada que em veurà. Mai més. Que no és veritat en absolut. Després dels exàmens finals, tornaré a casa a passar l'estiu.

—Tan pessimista ets, de veritat?

La mare somriu, finalment.

—Pessimista, no, només gelosa i una mica egoista.

En aquest moment sento el soroll d'un motor. Sé que és en Dean abans i tot de mirar, i el ronc apagat del cotxe s'esvaeix tan bon punt puja per l'entrada. En Jack, el company de la mare, ha aparcat la seva furgoneta més amunt, així que he d'estirar el coll per veure millor.

En Dean obre la porta del cotxe i en baixa, però els seus moviments són lents i té la cara inexpressiva, com si no volgués ser aquí. No em sorprèn gens ni mica. Ahir a la nit les seves respostes van ser brusques i es va passar l'estona consultant el mòbil; quan me'n vaig anar de casa seva no em va acompanyar al cotxe com fa normalment. Com la mare, està una mica enfadat amb mi.

Se'm fa un nus a la gola, que intento empassar, i estiro la nansa de la maleta. L'arrossego cap a la porta, però llavors m'aturo per mirar la mare, que s'està amb les celles arrufades, neguitosa. Finalment ha arribat l'hora d'anar a l'aeroport.

En Dean no truca abans d'entrar a casa. No ho fa mai; no cal. Però la porta s'obre més lentament del normal abans que ell entri, i fa una expressió cansada.

—Bon dia.

—Bon dia, Dean —diu la mare, somrient més encara, i s'aboca una mica per tocar-li afectuosament el braç—. Ja està a punt.

Els ulls foscos d'en Dean em miren fugaçment. Normalment somriu quan em veu, però aquest matí la seva expressió és neutra. Alça les celles com si em preguntés: «Sí? Ho estàs?».

—Hola —dic, i estic tan nerviosa que em surt una veu feble i patètica. Miro avall, la maleta i després en Dean.— Gràcies per acompanyar-me en el teu dia lliure.

—No m'ho recordis —diu, però comença a somriure i em tranquil·litza. Ve cap a mi i m'agafa la maleta.— Ara podria ser al llit, dormint fins al migdia.

—Ets massa bo amb mi. —M'atanso més a ell i l'abraço, amago la cara a la seva samarreta i ell riu i també m'abraça. Aixeco el cap per mirar-lo a la cara.— De debò.

—Oh —diu la mare per darrere, i de cop recordo que encara és a la sala—. Que macos que sou.

Li engego una mirada d'advertència i de seguida em giro cap a en Dean.

—I ara sí que hauríem de marxar.

—No, no, primer escolta'm. —La mare es posa dreta i el somriure li desapareix ràpidament; ara té el front arrugat de preocupació. Em fa por que quan torni a casa aquesta expressió s'hagi fet permanent.— No agafis el metro. No parlis amb desconeguts. No posis els peus al Bronx. I sobretot, sisplau, torna viva a casa.

Sospiro exasperada. Em va clavar exactament el mateix sermó fa dos anys, quan me n'anava a Califòrnia per

recuperar la relació amb el pare, si bé aleshores la majoria d'advertències estaven relacionades amb ell.

—Ho sé —dic—. Bàsicament, que no faci cap estupidesa.

Em mira amb duresa.

—Això mateix.

Deixo anar el braç d'en Dean i vaig cap a ella i l'abraço. Si l'abraço, callarà. Sempre ho fa. Ella també m'abraça fort i sospira contra el meu coll.

—Et trobaré a faltar —murmuro, però la veu em surt sufocada.

—I saps perfectament que jo també et trobaré a faltar —diu mentre s'aparta, però encara m'agafa les espatlles. Consulta el rellotge de la paret de la cuina i m'empeny suaument cap a en Dean.— Val més que marxeu. Que encara perdràs el vol.

—Sí, vinga, anem —diu en Dean. Obre la porta de casa i travessa el llindar amb la maleta, però llavors s'atura. Potser és per veure si la mare m'ha de donar més consells innecessaris abans que me'n vagi. Sortosament, no.

Agafó la motxilla del sofà i segueixo en Dean a fora, però abans em giro per fer adéu amb la mà a la mare.

—Ens veurem d'aquí a sis setmanes, suposo.

—No m'ho recordis més —diu, i després tanca la porta amb força. Sospiro i travesso el jardí. Se li passarà. Un dia o un altre.

—Bé —diu en Dean, girant el cap mentre el segueixo—, almenys no sóc l'únic a qui abandones.

Tanco fort els ulls i em passo una mà pels cabells, es-

perant al costat de la porta del cotxe mentre ell fica la maleta al portaequipatge.

—Dean, sisplau, no comencis.

—Però és que no hi ha dret —murmura. Pugem al vehicle exactament alhora, i tan bon punt tanca la porta deixa anar un gemec.— Per què carai te n'has d'anar?

—No n'hi ha per tant —dic, perquè realment no em sembla tan estrany. Tant ell com la mare s'han posat en contra de Nova York des del mateix moment que ho vaig plantejar. És com si es pensessin que no tornaré mai més a casa.— Només és un viatge.

—Un viatge? —rondina en Dean. Malgrat el mal humor, engega el cotxe, fa marxa enrere fins al carrer i condueix en direcció sud.— Te'n vas sis setmanes. Véns un mes a casa i després te'n vas a Chicago. Només estarem junts cinc setmanes. No n'hi ha prou.

—Ho sé, però les aprofitarem al màxim. —Sé que res del que digui millorarà la situació, perquè fa mesos que aquest moment s'està preparant i ara, per fi, en Dean l'ha posat tot sobre la taula. Fa temps que ho espero.

—No es tracta d'això, Eden —etziba, i em fa callar momentàniament. Encara que m'ho esperés, és estrany veure en Dean tan disgustat. No discutim gairebé mai, i fins ara no havíem estat en desacord en res.

—Aleshores, de què es tracta?

—Que prefereixis passar sis setmanes allà que amb mi —diu, però la seva veu s'ha calmat de sobte—. De debò Nova York està tan bé? Qui necessita passar sis setmanes a Nova York? Per què no una i prou?

—Perquè ell m'ha convidat a passar-ne sis —reco-

nec. Potser sis setmanes és molt, però quan ho vaig acceptar, em va semblar la millor idea del món.

—I no podies haver arribat a un acord? —S'està indignant per moments i belluga les mans en sintonia amb les paraules, cosa que el fa conduir bruscament.— Per què no podies dir: «Ostres, sí que vindré, però només quinze dies, eh!»?

Plego els braços i giro la cara, mirant rabiosa per la finestra.

—Una mica de calma, per l'amor de Déu. La Rachael no s'ha queixat pas perquè me'n vaig. Per què no pots fer el mateix?

—Perquè la Rachael és la teva millor amiga, però jo sóc el teu nòvio. I potser també perquè ella ha quedat amb tu, allà —etziba, i s'ha de reconèixer que és cert.

La Rachael i la nostra amiga Meghan, que amb prou feines he vist d'ençà que va marxar a estudiar a la Universitat Estatal de Utah, fa mesos que tenen programat un viatge a Nova York. M'haurien convidat a anar amb elles, però en Tyler se'ls va avançar. Fos com fos, hauria acabat inevitablement en aquella ciutat aquest estiu, però suposo que no puc culpar en Dean per sentir-se exclòs mentre jo, la Rachael, la Meghan i en Tyler, pràcticament la colla d'amics sencera, ens trobem a Nova York sense ell.

En Dean sospira i calla un moment, i cap dels dos diu res fins que no parem en un senyal d'estop.

—M'obligues a començar aquest rotllo de la relació a distància abans d'hora —diu—. No hi ha dret.

—Molt bé, atura el cotxe —etzibo. Em giro per mi-

rar-lo a la cara, i alço les mans com si em rendís.— No hi aniré. Així estàs content?

—No —diu—. Et portaré a l'aeroport.

La mitja hora següent restem en silenci. No hi ha res més a dir. Està empenyat i no sé què puc dir per posarlo de bon humor, així que fem el trajecte fins a la terminal 7 sense badar boca.

En Dean apaga el motor tan bon punt para davant la porta de sortides, i llavors es gira per mirar-me amb intensitat. Són gairebé les set.

—Almenys em trucaràs a totes hores?

—Dean, saps que ho faré. —Deixo anar l'aire i li somric una mica, amb l'esperança que sucumbeixi als meus ulls molt oberts.— Però intenta no pensar gaire en mi.

—Ho dius com si fos fàcil —diu. Un altre sospir. Però ara crec que s'ha animat una mica.— Vine.

Estira les mans per agafar-me la cara, i m'acosta a ell fins que els seus llavis troben els meus i de seguida és com si la discussió no hagués existit. Em besa lentament fins que arriba un moment que me n'he d'apartar.

—Intentes fer-me perdre el vol? —Alço una cella.

—Potser sí —diu en Dean amb un somriure.

El miro divertida i surto, em penjo la motxilla a l'espatlla i tanco la porta suaument. Agafó la maleta del portaequipatge abans de donar la volta al cotxe per parar-me davant de la finestra del conductor. En Dean abaixa el vidre de seguida.

—Sí, novaiorquesa?

Em fico la mà a la butxaca i trec el bitllet de cinc dòlars, el mateix que ens hem anat passant d'ençà que

ens vam conèixer, cada vegada que l'un fa una mena de favor a l'altre. El bitllet ja està increïblement gastat i descolorit, i em sorprèn que encara no s'hagi desintegrat.

—Cinc dòlars per acompanyar-me.

En Dean prem els llavis tot agafant-me el bitllet de la mà, però no aconsegueix dissimular un somriure.

—Em deus molt més que cinc dòlars per fer això.

—Ja ho sé. Em sap greu. —Fico el cap per la finestra, li faig un petó ràpid prop dels llavis i em giro per entrar a la terminal. Darrere meu, sento el soroll del motor que s'engega una altra vegada.

Feia dos anys que no trepitjava l'aeroport de Los Angeles i, per això, una part de mi hauria volgut que en Dean m'hi hagués acompanyat, però decideixo que és millor que no ho hagi allargat més del que calia. Hauria patit veient-me desaparèixer pel control de passatgers. A més, ja puc anar sola pel món. Crec.

Tal com m'imaginava, encara que sigui tan d'hora, quan entro, la terminal és plena de gom a gom. Esquivo la riuada de gent fins que trobo un espai buit per aturar-me un moment. Em trec la motxilla, hi furgo a dins i en trec el mòbil. Busco els missatges de text, agafó la maleta i, tot caminant cap a la facturació d'equipatges, escric:

«Sembla que l'estiu que ve ja és aquí. Fins aviat».

I llavors l'envio a la persona que he esperat poder veure tres-cents cinquanta-nou dies.

L'envio a en Tyler.